

[Petra Petersen.]

barnet fra fjernelse er derfor forspildt. Her tror jeg at skolerne kunne være os til meget stor hjælp.

Ellers vil jeg gerne sige, at jeg her er på linje med det ærede medlem fru Edel Saunte, når hun siger, at i langt de fleste tilfælde er det ikke børnene, det er galt med, men hjemmene. Jeg skal være den første til at erkende, at de fleste mennesker har meget at kæmpe imod, og at det kan være svært for os at hjælpe dem med at løse deres problemer; og samtidig med, at der oprettes rådgivningsklinikker for børn, som jeg tillægger stor betydning, må der derfor også være mulighed for at yde hjælp til hjemmene, til forældrene, sådan som det ærede medlem fru Edel Saunte var inde på. Opgaven er ikke let for forældrene, og mange mangler fuldkommen pædagogisk forståelse, sådan den far, der ikke havde kræfter til at prygle sin dreng. Han forstår jo ikke børn. I vore kommuner er vi meget karrige med hjælp; jeg tænker her på sociallæger og anden nødvendig hjælp.

Jeg kunne tænke mig, at man i byerne fik nogle hjælpere, ikke socialrådgivere, ikke undersøgere, men ganske almindelige kvinder, som kunne være hjemmene til hjælp både med hensyn til det almindelige arbejde i hjemmet, men også i høj grad med pædagogisk støtte. Det skal ikke være socialrådgivere eller andre veluddannede folk, som ikke forstår hjemmet og ikke forstår de kår, hvorunder mennesker lever, men ganske almindelige kvinder.

Selv om børneværnets opgave er at hjælpe og, som navnet siger, at værne, opfattes børneværnene af offentligheden som straffende. Vi ser det ved børneværns-møderne. Forældrene føler børneværnenes indgriben som en straf, og børnene føler den som en straf. Vi ser det på barnets holdning, enten græder det, eller også er det påtaget overlegent, og vi mærker, at det føler, det står over for en straf, hvilket i og for sig er beklageligt. Jeg tror, at en af de brist, der har været i loven, og som har været medvirkende til dette, er, at børneværnet altid har haft den opgave at løfte pegefingeren og formane, men det har aldrig haft nogen mulighed for at hjælpe økonomisk. Jeg kan ikke noksom takke

ministeren for det udmærkede forslag om, at også børneværnene skal have mulighed for at hjælpe økonomisk, men jeg vil også sige som det ærede medlem fru Edel Saunte: hvorfor henvise til socialudvalgene, hvorfor kan det ikke være børneværnene, der er hjælpere? For det ville også være med til at skabe den bedre forståelse mellem forældre, hjem og børneværn, som er så nødvendig.

Jeg finder imidlertid, at det ikke er nok, hvad ministeren har foreslået. Jeg kan ikke se rettere, end at det, som ministeren taler om, er en øjeblikkelig hjælp, faktisk en engangshjælp, og jeg tror ikke, det er nok. Blandt vore børneværns klientel findes der en del sinker; enten er begge forældrene eller blot den ene af dem sinker. Manden kan være en udmærket arbejder, han kan også tjene det, der efter hans arbejde er en normal løn, men den er som regel meget lille, og børneflokket er som regel meget stor, og her tror jeg ikke at en engangshjælp hjælper, hvis man skal redde børnene fra at blive fjernet fra hjemmet. Hvis moderen er en sinke, kan hun ikke klare hjemmet, hvis der er en flok børn. Hun kan klare ét barn eller to børn, men er der 4, 5 eller 6, kan hun ikke klare det, dertil har hun ikke evner og manden ikke indtjenings-evne.

I kommentarerne til den gældende lovs § 130 står der, at fjernelse også sker, selv om den egentlige årsag til vanrøgt er slette økonomiske forhold i hjemmet. Hvad er vanrøgt? Ja, der findes jo stadig væk en del frysende og sultende børn her i vort land, selv om vi først opdager dem, når det er jul. De findes overalt, både i de store og i de små byer, og der findes en del velbjærgede og velmenende mennesker, der råber på fjernelse af sådanne børn. Jeg mener nu nej. Rent økonomisk betaler det sig for samfundet og kommunerne at hjælpe til, at sådanne kan blive i hjemmet, og derfor skal man hjælpe en familie, ikke for tid og evighed, men med mere end en øjeblikkelig hjælp. Det kan være, at familien skal have ny lejlighed — for sådanne familier bor som regel dårligt — og så skal de for det første have det indskud, der skal til for at få en sådan lejlighed, og de skal også i det mindste igennem nogle måneder have hjælp til betaling af den store husleje. Det kan også være, at børnene skal klædes på, at